

Federico García Lorca:

A fekete bú románca

Míg a kakas csákány-csőrel
az éjből a hajnalt bontja,
alászáll a sötét hegyről
búsan Soledad Montoya.
Meleg sárgaréz a teste,
csupa homály-szag és ló-szag.
Mellei, a füstös illők
nyögnek, nehéz dalt borongnak.
Soledad, kire vadászol,
ilyen korán kóborolva?
Akárkire vadásznék is,
nem kötném a te orrodra.
Vadászok én önmagamra,
örömömrre, jobb soromra!
Soledad, a ló ha elfut
gyötri magát halálosra,
eléri a tengert végül,
temérdek víz besodorja!
Kár a tengert emlegetni,
a fekete bánat bokra
olajfák között is felnő,
lombja serken sátorosra.
Soledad, a bánat benned,
siralmasan bánatos vagy,
citromlevet sírsz, a könnyed
várakozó szádat mossa!
Nagy bánat bánt, bolond lettem,
sörényemet földre ontva
konyhától a kamoráig
forgok, mászok tébolyogva.
Ó, fekete kővé válok,
testem, ruhám beleborzad.
Jaj, a fehér gyolcsingeknek!
Jaj, ennek a pipacs-combnak!

Soledad, pacsirta-vizzel
mosd a tested, az megóvja.
Hagyj a szívednek már békét,
békét, Soledad Montoya.

Mélyen lent a folyó mormol.
Felleg és levél a fodra.
Indás tökvirág a hajnalt
arany koszorúba fogja.
Cigánybánat, ó, te tiszta,
ó, az árvák eljajognak.
Ó, rejtőző medrű bánat,
bánata a hajnaloknak!

(Nagy László fordítása)

Kérdések

Tücsök-sereg ülészik a síkon.
Vén bölceit a rétnék
Aurelius, mondd, irigyled-e titkon?
Szegény a bölcsességed!

Aramlik a folyó vize szeliden.
— Ó Szókratész! Mit láthatsz
a keserű halálba tartó vízben?
Hited szegény és száraz!

Sárba hullik már a rózsza-levéлке.
Juan de Dios, te kedves,
e dicső szirmokon mit veszel észre?
Kicsiny a szíved ehhez!

(Eörsi István fordítása)